

Siðsøga

Óli Jacobsen

Óssur Debes 2. partur

NÓG MIKIÐ AT GERA HJÁ BØRNUM Í HAVN

Børnini í Havn keddu seg ikki fyri 80 árum síðani. Óssur heldur fram við síni frásøgn um sín barndóm, har tað altíð var nóg mikið at takast við

Traðirnar vóru spælipláss hjá okkum. Tá kavi var, skreiddu vit á sletu og bygdu kavahús. Á vegnum skreiddu vit á sparkara. Tá líkindi vóru, var skreitt bæði á sletu og sparkara oman eftir Hoyvíksvegnum, Krókabrekku, Erling Jarls gøtu, oman á Kongabrunna, á Tinghúsbrekkuni oman á Vaglið og í Bankabrekkuni oman í Vágsbotn.

Vit vóru fleiri dreingir á Abbatrøð, ið høvdu kaninir. Eg hevði bæði svart-hvítar, hvítar og angorakaninir. Eg gjørdi mær búr í kjallaranum og úti í garðinum. Vit tóku tær við yvir á Frúutrøð, har ein stórir steinur stendur eystanfyrir Frúutoppin, ið vit kallaðu Reyðikrossur. Hesin steinur stendur enn. Har sleptu vit teimum leysar, meðan vit spældu. Tá ið vit fóru heim, bóru vit tær heim við okkum.

Petur í Króki, ið búði við Smæruvegin, nú M.A. Winthersgøta, hevði ein kaningarð, kallaður Fonnin, har hann seldi kaninir. Í garðinum hjá honum stóð eitt stórt búr umleið 2 metrar høgt og breitt, deilt upp í smá rúm, frammanfyri var net. Tá ið vit hugdu inn í garðin, sóu vit allar kaninurnar, ymiskar á liti.

Nógv spæl

Á Smæruvegnum var fast spælipláss. Har spældu vit krógva og blunda, gamlamann, trolara og falk, lakka paradís og bolt í holu, líka til foreldrini um kvøldarnar róptu okkum inn.

Ofta, tá ið vit spældu, kom róp í “nú fara vit at svimja”, so bleiv runnið yvir í Grønadamm. Tað ráddi um at verða fyrstur úti, so mann byrjaði at lata seg úr á veg yvir. Vit lótu okkum úr á helluni. Sum oftast høvdu vit eingi svimjklæðir ella handklæði við, vit runnu okkum turrar. Ofta, tá ið nógvur taravøkstur var í Grønadamm, vóru vit grønlir av tara. Tá plagdi eg at loypa á sjógv ímillum land og “Mannin”, tað langa skerið útfyri Grønadamm, at skola tاران av. Eina tunnu, ið var ríkin inn í fjøruna, tóku vit, skóru hol á síðuna, so mikið stórt, at vit kundu sita niðri í henni. Henni sótu vit so í og róðu í Grønadamm, til pápi kom og beindi fyri henni. Koppaði tunnan, hevði verið ringt at komið úr henni.

Á Boðanesi vóru vit eisini. Í fjøruni niðan fyri Boðanessand var ein hylur vit kallaðu Boðaneshylurin. Eisini plagdu vit at fara út í Sandá at svimja. Har var ein hylur nakað omanfyri spinnaríið, vit kallaðu hann Sandagerðshyl. Har var gott at svimja, men langt var at ganga. Eisini vóru vit ofta yviri á Penaplássi, har vit spældu og fangaðu kombikk. Á Kongabrunni vóru vit og fiskaðu murtar.

Horvna fiskaarbeiðið

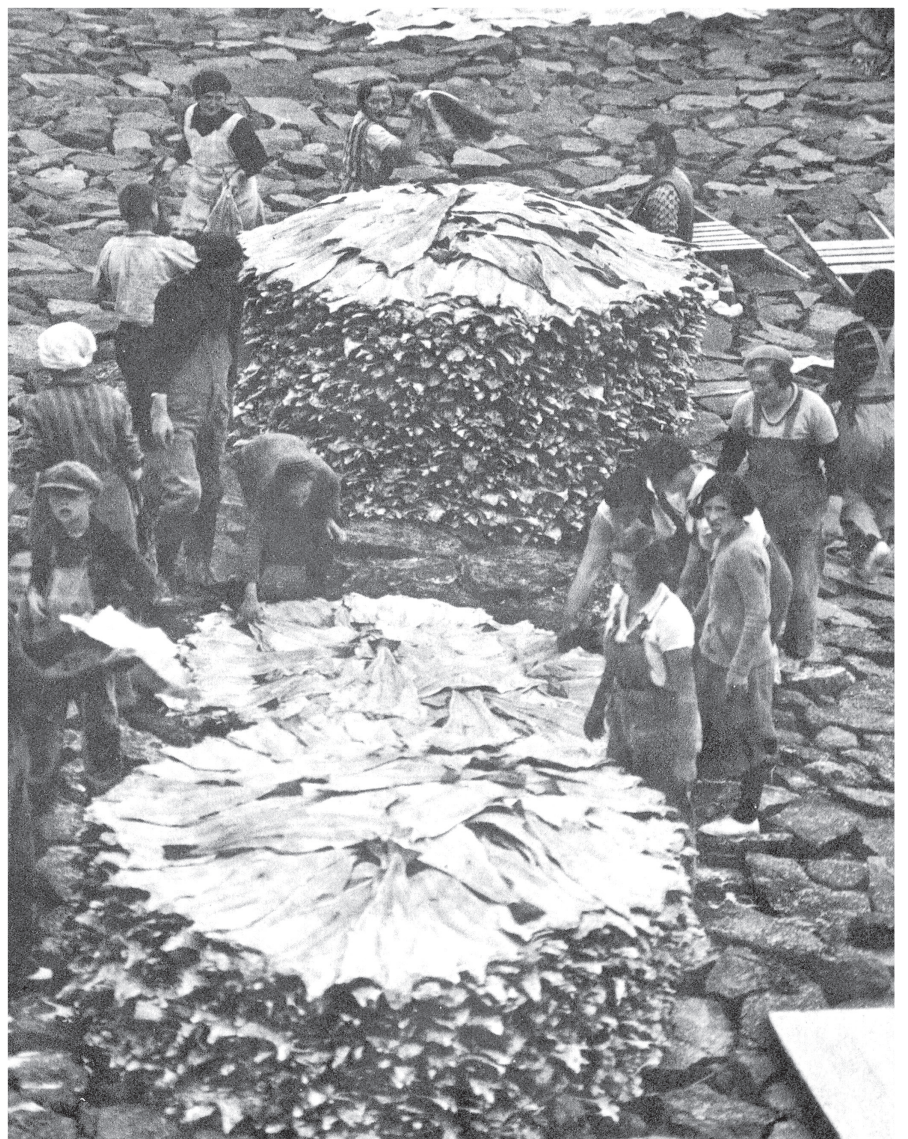
Niðri við Sersjantavíkina stóðu eini fiskahús í tveimum hæddum úr betong hjá Karl á Lag, har klippfiskur var virkaður. Í neðra varð fisk-

urin vaskaður, í erva var goymsla. Úteftir har húsini hjá Eik Banka eru í dag, var steinsett fiskapláss frá vegnum og oman ímóti fjørðuni. Tá ið fiskurin var vaskaður, varð hann breiddur út á fiskaplássið, so fjørðan var øll avtikin við fiski.

Tá ið fiskurin var turrur, var hann saltaður og lagaður upp í rundar stakkar. Breitt var yvir

við segldúki. Har niðri var eg oftani og hugdi meðan arbeitt var. Flest arbeiðsfólk var konufólk, kallaðar fiskagentur, tær vóru allar ílatnar síðar svintur.

Niðri í Sersjansarvíkini stóð eg ofta á seiðabergi, har vóru tvey góð pláss. Uttast á víkini undir Skansanum var Skarvhella, á hinari síðuni Guttabergr. Eisini yviri á Bukkvall var ofta

Óssur í tunnuni í Grønadamm

Fiskaarbeiði hjá Karl á Lag